

Sygn. akt II KO 86/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **P. K.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 18 lutego 2021r.,

w przedmiocie wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 listopada 2019r., sygn. akt II Aka (...), zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 czerwca 2018r., sygn. akt IV K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 listopada 2019r., sygn. akt II Aka (...), utrzymał w mocy wobec P. K. wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 czerwca 2018r., sygn. akt IV K (...), skazujący go m.in. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. na karę łączną 4 lat i 4 m-cy pozbawienia wolności.

Pismem z dnia 3 grudnia 2020r. (data prezentaty) skazany wystąpił o wznowienie postępowania w powyższej sprawie, wnosząc także o ustanowienie obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, Nr 1, poz. 5).

W złożonym piśmie skazany nie wykazał istnienia żadnej z podstaw do wznowienia postępowania w sprawie, ograniczając się jedynie do ponownego przedstawienia własnej wersji wydarzeń będących przedmiotem osądu w sprawie, nie wskazując przy tym na istnienie jakichkolwiek nowych dowodów czy faktów, które mogłyby uprawdopodobniać, że skazany nie popełnił przypisanych mu czynów. Oczywistym jest więc, że intencją skazanego jest wymuszenie kolejnej kontroli odwoławczej w ramach postępowania wznowieniowego, co nie znajduje uzasadnienia w obowiązującym systemie prawnym.

Nie ma więc podstaw do wzywania go do uzupełnienia braków formalnych wniosku ewentualnie do wyznaczenia mu obrońcy z urzędu celem wydania opinii w przedmiocie istnienia podstaw do wznowienia postępowania lub ich braku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.